

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko Zakładom Azotowym Spółce Akcyjnej
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 lutego 2011 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 20 kwietnia 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z 20 kwietnia 2010 r. Jako podstawę skargi wskazano naruszenie prawa materialnego – art. 22 § 1 k.p. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości w orzecznictwie sądów – art. 22 § 1 k.p. oraz wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułowano w formie następującego pytania: „czy osobiste świadczenie pracy, pomimo jednak teoretycznej tylko możliwości powierzenia jej wykonywania osobom trzecim (i postanowienia umownego, które zezwala na to, ale jest martwą literą), wystarczy do uznania, że istnieje stosunek pracy?”.

Wniesiono również o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy lub sąd równorzędny, lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu I instancji i przekazanie temu sądowi lub sądowi równorzędnemu sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli okoliczności te nie zachodzą, Sąd Najwyższy uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

W ramach tzw. przedsądu badane jest przede wszystkim zaistnienie okoliczności uzasadniających przyjęcie je do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 26 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepublikowane).

Skarga kasacyjna okazała się nie mieć uzasadnionych podstaw. Nie zawierała bowiem żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Przed wszystkim należy przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślano, że powołanie się na występowanie w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości wymaga sformułowania określonych wątpliwości i wykazania, że są one poważne. W przeciwnym przypadku Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43, tak też w postanowieniu z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522).

Rozstrzygnięcie sprawy rozpoznawanej przez Sądy I i II instancji wiązało się ze zwykłą wykładnią prawa, której nie można uznać jako podstawę (przesłankę)

uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 marca 2008 r., III UK 102/07, LEX nr 459295, podobnie w niepublikowanych postanowieniach z 8 września 2008 r., III UK 52/08, III UK 55/08, III UK 90/08).

Należy również przypomnieć, że z utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego wynika, że o kwalifikacji danej relacji prawnej jako stosunku pracy decyduje nie nazwa, czy też same postanowienia umowne, lecz sposób realizacji zobowiązania (zamiast wielu wyroki z 2 września 1998 r., I PKN 293/98, OSNP 1999, nr 18, poz. 582, z 13 kwietnia 2000 r., I PKN 594/99, OSNP 2001, nr 21, poz. 637 oraz obszernie cytowane orzecznictwo w uzasadnieniu wyroku z 7 marca 2006 r. I PK 146/05, M.P.Pr. 2006, nr 9, s. 474).

Co oczywiste, pogląd o decydującym znaczeniu faktycznego sposobu wykonywania pracy odnosi się również do ustanowionego jedynie w umowie zastępcy pracownika (na temat bezwzględnego nakazu wykonywania pracy osobiście przez pracownika zobacz wyroki SN z 20 marca 1965 r., III PU 28/64, OSNCP 1965 nr 9, poz. 157, OSPiKA 1965 nr 12, poz. 253 z glosą T. Gleixnera, OSPiKA 1966 nr 4, poz. 86 z glosą S. Wójcika, z 2 października 1969 r., I PR 246/69, OSNCP 1970 nr 7-8, poz. 138, z 2 grudnia 1975 r., I PRN 42/75, Służba Pracownicza 1976 nr 2, s. 28, z 4 grudnia 1997 r., I PKN 394/97, OSNAPiUS 1998 nr 20, poz. 595, z 26 listopada 1998 r., I PKN 458/98, OSNAPiUS 2000 nr 3, poz. 94, z 6 października 1998 r., I PKN 389/98, OSNAPiUS 1999 nr 22, poz. 718, z 28 października 1998 r., I PKN 416/98, OSNAPiUS 1999 nr 24, poz. 775).

Ponadto nie można uznać, że zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości, jeśli wnoszący skargę nie uzasadni tego przez wykazanie, iż dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (postanowienie SN z 10 listopada 2010 r. II PK 66/10, niepublikowane).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.